

ÚPLNÉ VYDANIE najznámejšieho denníka na svete

en mee en toch
kend ik dat het
het vanden het
houden, dat is
een beetje het komen
kinderen hoog
kinderen zijn
te komen
muse m. karte.

Vrijdag 21 juni 1944.

trinkelige gast
goed! Ik heb
Hilke gepluigd
de communicatie
man bouwt het
en hi is
in
Klein
men
wie
officiële
vrijdags

Dennik

Amy Frankovej

12. jún 1942 – 1. august 1944

Zostavili Otto Frank a Mirjam Pressler

DENNÍK ANNY FRANKOVEJ

12. jún 1942 – 1. august 1944

Zostavili Otto H. Frank a Mirjam Pressler

Copyright © 1982, 1991, 2001 by The ANNE FRANK-Fonds,
Basel Switzerland

Only authorized version edited by Otto H. Frank and
Mirjam Pressler. The book was originally published and entitled

Anne Frank: HET ACHTERHUIS

Dagboekbrieven 12 juni 1942 – 1 augustus 1944

Uitgeverij Bert Bakker, Amsterdam

Photo © ANNE FRANK Fonds, Basel/Switzerland

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2015

Translation © Adam Bžoch 1996, 2006, 2015

ISBN 978-80-556-0997-3

ANNE FRANK FONDS®

FOUNDED BY OTTO FRANK

Táto kniha vyšla pod záštitou Nadácie Anny Frankovej (Anne Frank Fonds), založenej v roku 1963 v Bazileji Ottom H. Frankom, ktorý jediný z Frankovcov prežil druhú svetovú vojnu a bol jediným dedičom svojej dcéry Anny. Otto Frank zomrel v roku 1980 a šírením i ochranou Anninho diela poveril Nadáciu Anny Frankovej. Rukopis Anninho denníka je vystavený v Dome Anny Frankovej v Amsterdame a zapísaný v Registri UNESCO Pamäť národa. Nadácia Anny Frankovej je charitatívna organizácia, ktorá sa riadi zákonmi Švajčiarskej konfederácie. Funkciu čestného predsedu správnej rady po mnohé roky zastáva Annin bratranec Buddy Elias. Nadácia podporuje charitatívne činnosti v súlade s posolstvom Anny a Otta Frankovcov, prispieva k zlepšeniu porozumenia odlišných kultúr a náboženstiev, podporuje dialóg mladých ľudí na celom svete a slúži šíreniu mieru.

Viac informácií nájdete na internetovej stránke www.annefrank.ch.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

DENNÍK ANNY FRANKOVEJ

12. jún 1942 – 1. august 1944

Zostavili Otto H. Frank
a Mirjam Pressler

*Z nizozemčiny preložil
ADAM BŽOCH*

slovar

O TEJTO KNIHE

Anna Franková si viedla denník v čase od 12. júna 1942 do 1. augusta 1944. Sama si písala listy, až kým na jar 1944 z Oranžského rádia nepočula príhovor holandského ministra vzdelania Bolkesteina, nachádzajúceho sa toho času v exile. Bolkestein vyhlásil, že po vojne bude treba pozbierať a uverejniť všetky svedectvá o utrpení holandského národa pod nemeckou čížmou. Ako jednu z možností spomenul aj denníky. Anna Franková sa pod dojmom tohto vyhlásenia rozhodla uverejniť po vojne knihu. Ako základ mal pre ňu slúžiť jej denník.

Začala denník prepisovať aj prepracúvať, vylepšovala a vypúšťala pasáže, ktoré sa jej nezdali veľmi zaujímavé, a iné podľa spomienok zasa pridávala. Zároveň si ďalej viedla svoj pôvodný denník, ktorý sa spomína vo vedeckom vydaní z roku 1986 ako verzia *a*, na rozdiel od verzie *b*, prepracovaného, druhého denníka. Posledný záznam pochádza z 1. augusta 1944. Potom, 4. augusta zatkla ôsmich skrývajúcich sa Zelená polícia.

Miep Giesová a Bep Voskuijlová dostali zápisky ešte v deň zatknutia do bezpečia. Miep Giesová ich opatrovala vo svojom písacom stole a neprečítané ich odo-

vzdala Ottovi H. Frankovi, Anninmu otcovi, keď už bolo isté, že Anna nežije.

Po dlhom váhaní dospel otec k rozhodnutiu, že splní želanie svojej dcéry, ktorá zahynula, a jej zápisky vydá knižne. Z oboch Anniných denníkov, z pôvodnej verzie (*a*) a tej, ktorú sama prepracovala (verzia *b*), zostavil preto skrátenú tretiu verziu (*c*). Denník mal vyjsť v edícii, pričom rozsah textu si stanovilo vydavateľstvo.

V čase, keď kniha vyšla, teda roku 1947, nebolo ešte zvykom voľne písať o otázkach týkajúcich sa sexuality, a už vonkoncom nie v literatúre pre mládež. Iným závažným dôvodom, prečo Otto Frank vypustil celé pasáže alebo určité formulácie, bolo to, že nechcel poškvrniť spomienku na svoju ženu a na ostatných skrývajúcich sa zo zadného traktu domu, ktorých stihol rovnaký osud. Anna Franková si poznámky zapisovala od svojho trinásteho do pätnásteho roku a vyjadrovala v nich rovnako jednoznačne svoje antipatie, ako aj svoje sympatie.

Otto Frank zomrel roku 1980. Pôvodné poznámky svojej dcéry odkázal v závete Ríšskemu ústavu pre vojnovú dokumentáciu v Amsterdame. Pretože od päťdesiatych rokov sa znova a znova pochybuje o pravosti denníkov, nechal tento ústav poznámky preskúmať. Až keď sa rozptýlili všetky pochybnosti o pravosti denníka, bol publikovaný spolu s výsledkami bádania. Predmetom výskumu bolo okrem iného zázemie jednotlivých rodín, skutočnosti okolo uväznenia a deportácie, použitý materiál na písanie a rukopis Anny Frankovej. V rozsiahlom diele je opísané aj rozšírenie denníka.

Fond Anny Frankovej v Bazileji, ktorý ako univerzálny dedič Otta Franka zdedil aj autorské práva jeho

dcéry, rozhodol sa na základe jestvujúcich textov publikovať nové vydanie. V nijakom prípade to neznamená, že by sa tým spochybnila redakčná činnosť Otta Franka, vďaka ktorej sa denník rozšíril a nadobudol politický význam. Edičnú činnosť prevzala spisovateľka a prekladateľka Mirjam Presslerová. Prebrala pritom vydanie Otta Franka, ktoré doplnila o ďalšie pasáže z verzie *a* a *b*. Text, ktorý zostavila Mirjam Presslerová a odobrila ho bazilejská Nadácia Anny Frankovej, je o štvrtinu rozsiahlejší ako doteraz publikovaná verzia a jeho zámerom je sprostredkovať čitateľovi hlbší pohľad do sveta Anny Frankovej.

Keď Anna Franková písala druhú verziu (*b*), stanovila, aké pseudonymy by mali mať osoby v uverejnenej verzii. Sprvoti sa sama chcela nazvať Annou Aulisovou, neskôr Annou Robinovou. Otto Frank tieto mená neprebral, zostal pri jej pravom priezvisku, no pri iných osobách akceptoval zmenené mená. Tí, ktorí pomáhali, hoci sú dnes všeobecne známi, si zaslúžia, aby sa zverejnili ich skutočné mená; mená všetkých ostatných sa zhodujú s vedeckým vydaním. V prípadoch, keď si chceli niektoré osoby ponechať svoju anonymitu, boli Ríšskym ústavom označení ľubovoľnými iniciálami.

Skutočné mená skrývajúcich sa sú:

Rodina van Pelsovcov (z Osnabrücku)

Augusta (narodená 29. 9. 1890), Hermann

(narodený 31. 3. 1889), Peter (narodený

8. 11. 1926) van Pels; Anna ich volala pán

a pani van Daanovci a Peter van Daan.

Fritz Pfeffer (narodený 1889 v Gießene);

Anna ho v knihe nazýva Albert Dussel.

12. JÚNA 1942

Dúfam, že sa Ti budem môcť so všetkým zdôveriť, ako som sa doteraz ešte nikomu nezdôverila, a verím, že mi budeš veľkou oporou.

28. SEPTEMBRA 1942 (DODATOK)

Doteraz si mi bol veľkou oporou a rovnako aj Kitty, ktorej teraz pravidelne píšem. Tento spôsob, ako si viesť denník, sa mi pozdáva oveľa väčšmi a už sa neviem dočkať, kedy budem mať čas, aby som si sem niečo zapísala. Taká som rada, že som si Ťa vzala so sebou!

NEDEĽA, 14. JÚNA 1942

Mala by som začať od okamihu, keď som Ťa dostala. Takže: zazrela som Ťa na stole, ktorý bol prichystaný na moje narodeniny (pretože nákup, pri ktorom som bola, sa neráta).

V piatok 12. júna som sa zobudila už o šiestej ráno, čo je celkom pochopiteľné, veď som mala narodeniny.

Nechcela som vstať hneď o šiestej, a tak som musela potlačiť zvedavosť do trištvrte na sedem. Ďalej to nešlo, preto som zašla do jedálne, kde ma privítala Moortje (mačka), obtierajúc si o mňa hlávku.

Krátko po siedmej som vošla k oteckovi a mame a potom do obývačky, aby som si mohla rozbaľiť darčeky, a práve Teba, denníček môj, som uvidela ako prvý – je to asi najkrajší darček, aký som dostala. K tomu kytica ruží, v nej dve halúzky pivónií. Od otecka a mamy som dostala modrú blúzku, spoločenskú hru, fľašu hroznejvej šťavy, ktorá podľa mňa chutí trochu ako víno (aj víno sa predsa vyrába z hrozna), skladačku, škatuľku s krémom, 2,5-guldenovú bankovku a poukaz na dve knihy. Potom som dostala ešte jednu knihu, *Cameru obscura*, no tú už má Margot, preto som si ju vymenila za inú. Ďalej som dostala misku domácich koláčov (prirodzene, piekla som ich sama, pretože v pečení som dobrá), veľa sladkostí a od mamy jahodovú tortu. Presne včas prišiel aj list od babky, ale to je, prirodzene, náhoda.

Potom po mňa prišla Hanneli a išli sme spolu do školy. Cez prestávku som učiteľov a spolužiakov ponúkla maslovými keksami; potom sa pokračovalo vo vyučovaní. Domov som sa vrátila o piatej z telocviku (hoci na telocvik chodiť nemusím, pretože mám ťažkosti s kĺbmi), a keďže som mala narodeniny, zahrála som si so spolužiakmi volejbal. Sanna Ledermanová odišla domov skôr. Z telocviku som išla spolu s Ilse Wagnorovou, Hanneli Goslarovou a Jacqueline van Maarsenovou, pretože chodíme do tej istej triedy. Hanneli a Sanna boli donedávna mojimi najlepšimi kamarátkami a keď nás ľudia videli spolu, hovorili:

„Aha, Anna, Hanna a Sanna.“ S Jacqueline van Maarsenovou som sa skamarátila len nedávno na židovskom lýceu a teraz je to moja najlepšia priateľka. Ilse je zasa Hannelina najlepšia kamarátka a Sanna chodí do inej školy, kde má svoje kamarátky.

V klube som dostala nádhernú knihu, ktorá sa volá *Holandské ságy a legendy*, no nanešťastie mi dali druhý diel, preto som iné dve knihy vymenila za prvý diel. Teta Helena priniesla ešte puzzle, teta Stephanie milú brošničku a od tety Leny som dostala knižku *Daisine prázdniny v horách*. Dnes ráno som v kúpeľni premýšľala nad tým, aké by to bolo krásne, keby som mala takého psíka, ako bol Rin-tin-tin. Aj ja by som ho volala Rin-tin-tin a počas vyučovania by bol u školníka, a keby bolo pekné počasie, dala by som ho do šopy na bicykle.

PONDELOK, 15. JÚNA 1942

V nedeľu na obed som oslavovala. Rin-tin-tin sa mojim spolužiakom veľmi zapáčil. Dostala som dve brošne, záložku a dve knihy. Najprv by som mala niečo porozprávať o triede a o škole, takže začnem spolužiakmi.

Betty Bloemendaalová pôsobí tak trochu ako chuderka, myslím, že je taká aj v skutočnosti, a býva v západnej časti mesta na Jan Klasenstraat. Nikto z nás nevie, kde to je. V škole je veľmi dobrá. To preto, lebo je usilovná aj bystrá, lenže so samotnou bystrosťou by nevystačila. Je to pomerne tiché dievča.

Jacqueline van Maarsenová je moja najlepšia kamarátka, hoci naozajstnú priateľku som nemala ešte nikdy.

Spočiatku som si myslela, že sa ňou stane práve Jacqueline, no všetko dopadlo úplne inak.

D. Q. je veľmi nervózne dievča, ktoré si v jednom kuse niečo zabúda, a preto večne zostáva po škole. Správa sa veľmi milo, najmä voči G.Z.

E. S. je taká strašne utáraná, až strach. Zakaždým, keď sa jej niekto na niečo spýta, začne mlieť a nevie kedy prestať. Povráva sa, že ma E. nemôže vystáť, no ja si z toho vôbec nič nerobím, pretože sa mi tiež nezdá bohvieako sympatická.

Henny Metsová je veselá a milá, no rozpráva príliš nahlas, a keď sa hrá na ulici, správa sa ako malé dievčatko. Škoda, že Henny sa kamaráti s Beppy, ktorá má na ňu veľmi zlý vplyv, takže Henny chodí celá zafúlaná a otrhaná.

J. R. je kapitola sama osebe. J. je vystatovačná, tajnostkárka, odporná, nafúkaná, zákerná a pokrytecká. Celkom poplietla hlavu Jacqueline, a to je škoda. J. sa pri každej maličkosti rozreve, je strašne precitlivená, a najmä nedotklivá. Slečna J. musí mať vždy pravdu. Je veľmi bohatá a doma má skriňu plnú nádherných šiat, ale vyzerá v nich ako stará ježibaba. Namýšľala si, že je pekná, no nie je to vôbec pravda. Ja a J. sa nemôžeme navzájom vystáť.

Ilse Wagnerová je veselá a milá, no je neuveriteľne punktičkárka a ústa sa jej nezastavia niekedy celé hodiny. Ilse ma má celkom rada. Je dosť šikovná, no lenivá.

Hanneli Goslarová alebo Lies, ako ju volajú v škole, je trochu zvláštna, zvyčajne je rozpačitá, no doma sa správa dosť drzo. Všetko, čo jej človek povie, vyrapocuje svojej mame. No je popritom úprimná, a najmä v poslednom čase si to na nej veľmi cením.

Nannie van Praag-Sigaarová má zmysel pre humor. Je to malé, múdre dievča. Okrem toho je bystrá. Veľa sa o nej nedá povedať.

Eefje de Jongová je, myslím, výnimočné dievča. Má sotva dvanásť rokov, no už teraz je to veľká dáma. Voči mne sa správa tak, akoby som bola malé dieťa. Veľmi rada hocikomu pomôže, a to mi je na nej sympatické.

G. Z. je určite najkrajšie dievča v našej triede. Má milú tváričku, no v škole je dosť hlúpa. Myslím si, že prepadne, ale to, samozrejme, nikomu nepoviem.

(DODATOK)

Na moje prekvapenie G. Z. predsa len neprepadla.

A nakoniec, z dvanástich spolužiačok sedím just pri G. Z.

O chlapcoch toho možno povedať veľa, ale aj málo.

Maurice Coster je jedným z mojich mnohých ctiteľov, no je dosť otravný.

Sallie Springer je strašne nehanebný chlapec a poráva sa o ňom, že sa vraj už páril. Napriek tomu sa mi zdá, že je niečím výnimočný, pretože je s ním psina.

Emil Bonewit je ctiteľom G. Z., ale ona si z toho vôbec nerobí ťažkú hlavu. Okrem toho je nudný.

Rob Cohen bol do mňa zamilovaný, no teraz ho nemôžem vystáť. Je to plačlivý, šibnutý a otravný pokrytecký klamár, a navyše si ktoviečo o sebe namýšľa.

Max van de Velde je sedliacky chlapec z Medembliku, a Margot by o ňom určite povedala, že je milý.

Herman Koopman je veľký nehanebník, podobne ako Jopie de Beer, ktorý je poriadny darebák, a okrem toho len lieta za dievčatami.

Leo Blom je veľký kamarát s Jopiem de Beerom, a ten ho už nakazil svojou drzosťou.

Albert de Mesqita k nám prišiel zo šiestej Montessoriovej školy a preskočil jednu triedu. Je veľmi šikovný.

Leo Slager prišiel z tej istej školy, no nie je až taký šikovný.

Ru Stoppelmon je drobný a pojašený chlapec z Almelu, na školu prišiel o čosi neskôr.

C. N. robí všetko, čo nie je dovolené.

Jacques Kocernoot sedí v lavici za nami s Pamom a smežeme sa, až sa za bruchá chytáme (G. a ja).

Harry Schaap je najslušnejší chlapec z našej triedy, ale je fajn.

Werner Joseph je takisto fajn, ale väčšinou je taký tichý, až sa zdá, že je s ním nuda.

Sam Salomon je taký hulvát, neotesaný, surový chalan z mokrej štvrte. (Ctitel!)

Arpie Riem je síce ortodoxný, ale pritom poriadny vagabund.

Musím končiť. Nabudúce Ti, milý denníček, budem toho musieť napísať, teda porozprávať veľmi veľa. Ahoj, Ty môj drahý!

SOBOTA 20. JÚNA 1942

Mám veľmi zvláštny pocit z toho, že si píšem denník. Nielen preto, že som si nikdy denník nepísala, ale zdá sa mi, že neskôr ani ja, ani nikto iný nebude mať záujem

o sposed' trinástročnej školáčky. Ale napokon, na tom vôbec nezáleží. Jednoducho mám chuť o všeličom písať, a najmä poriadne si vyliať srdce.

„Papier znesie veľa“, neraz mi zišlo na um, keď som si niekedy naplnená ľahkou melanchóliou posediačky znudene podopierala rukou hlavu a celá otrávená som nevedela, či mám ísť von, alebo zostať doma. Napokon som aj tak zostala sedieť na svojom mieste a ďalej som sa umárala. Áno, skutočne, papier znesie veľa, a preto nemám v úmysle nikomu ukazovať tento viazaný zošit, ktorý nesie taký hrdý názov „denník“, iba ak by som niekedy v živote našla nejakého *ozajstného* priateľa či priateľku. Nikoho iného to zrejme ani nezaujíma.

Dospela som k tomu, prečo som si vlastne začala viesť tento denník: nemám priateľku.

Mala by som to však dôkladnejšie vysvetliť, pretože inak nikto nepochopí, ako sa trinástročné dievča môže cítiť na svete osamelé. Napokon, ani to nie je celkom tak. Mám fajn rodičov a šestnástročnú sestru, a ak porátam všetkých svojich kamarátov a tých, ktorých považujem za svojich priateľov, bude ich dovedna určite zo tridsať. Mám veľa nápadníkov, ktorí by mi zniesli modré z neba, a ak o nich nedbám, pokúšajú sa aspoň úlomkom zrkadla zachytiť v triede môj úsmev. Mám rodinu, milé tety a krásny domov. Nie, na prvý pohľad mi nič nechýba, okrem *ozajstnej* priateľky. S kamarátmi sa však len bláznim a nemôžem sa s nimi porozprávať o ničom inom než o tom, čo prinesie všedný deň, nemôžem sa s nimi pohovárať o ničom dôvernejšom – o to ide. Možno je to vo mne, že sa neviem nikomu poriadne zdôveriť, v každom prípade je to tak a mne je

ľúto, že to nedokážem zmeniť. Preto teda potrebujem tento denník.

Aby som ešte väčšmi zdôraznila vo svojej fantázii túžbu po vysnívanej priateľke, nebudem do svojho denníka zaznamenávať celkom obyčajné myšlienky ako ktokoľvek iný – chcem, aby sa mi tento denník stal skutočnou živou priateľkou, ktorá sa bude volať Kitty.

Moja minulosť! (Čo je to za hlúposť na vlastnú minulosť sa predsa nezabúda.)

Keby som začala len tak, sčista-jasna, nikto by moje rozhovory s Kitty nepochopil. Preto musím aspoň stručne, hoci nerada vyrozprávať svoj životopis.

Môj otecko, najlepší otecko na celom svete, sa oženil s mojou mamou, keď mal tridsaťšesť rokov. Ona mala vtedy dvadsaťpäť. Moja sestra Margot sa narodila roku 1926 vo Frankfurte nad Mohanom. Dvanásteho júna 1929 som prišla na svet ja. Až do môjho štvrtého roku sme žili vo Frankfurte. Keďže sme židia, odišiel otecko roku 1933 do Holandska. Stal sa riaditeľom firmy Nederlandse Opekta na prípravu zaváranín. V septembri sa presťahovala do Holandska aj moja mama, Edith Franková-Holländerová. Margot a ja sme išli do Aachen, kde žila naša stará mama. Margot odišla do Holandska v decembri a ja vo februári. Margot ma dostala ako darček k narodeninám.

Rýchlo ma dali do šiestej Montessoriovej škôlky. Chodila som tam do šiestich rokov, potom som išla do prvej triedy. V šiestej triede sa mi stala triednou učiteľkou pani riaditeľka Kuperusová. Na konci školského roka nám bolo veľmi ľúto, keď sme sa lúčili, pretože ma vzali na židovské lýceum, kam chodila aj Margot.

Náš život poznamenali nepokojné udalosti, lebo rodinu, ktorá zostala v Nemecku, postihli Hitlerove židovské zákony. Po pogromoch v roku 1938 ušli do Spojených štátov moji dvaja strýkovia, mamini bratia. Stará mama sa presťahovala k nám. Mala už sedemdesiattri rokov.

V máji 1940 sa dobré časy skončili: najprv vojna, potom kapitulácia, obsadenie Nemcami a pre nás židov sa začala bieda. Nasledoval jeden židovský zákon za druhým a naša sloboda sa veľmi obmedzila. Židia musia nosiť židovskú hviezdu; židia musia odovzdať bicykle; židia nesmú cestovať električkou; nesmú nastúpiť do auta, ani do súkromného; môžu nakupovať len od 15.00 do 17.00; majú dovolené ísť len k židovskému holičovi; od 20.00 do 6.00 nesmú vyjsť na ulicu; nesmú navštevovať divadlá, kiná ani zábavné podniky; majú zakázané navštevovať kúpaliská, takisto tenisové kurty, klziská a iné športoviská; nesmú sa voziť na kajakoch; nemôžu verejne športovať; po ôsmej večer nesmú sedieť ani u seba v záhrade, ani u priateľov; nesmú navštevovať doma kresťanov; musia chodiť do židovských škôl a podobne. Tak prebiehal náš život a nesmeli sme ani to, ani ono. Jacques mi zakaždým opakovala: „Neopovážim sa nič spraviť, lebo sa bojím, že je to zakázané.“

V lete 1941 stará mama veľmi ochorela. Museli ju operovať a z mojich narodenín nebolo nič. Ani v lete 1940, hoci v Holandsku sa už nebojovalo. Stará mama umrela v januári 1942. Nikto si nevie ani len predstaviť, ako často na ňu myslím a ako ju mám ešte stále rada. Tohoročné narodeniny sú teda pre mňa odškodnením za tie predchádzajúce; a sviečka za starú mamu horí pri mojich sviečkach.

My štyria sa máme napriek všetkému stále dobre, a tak som sa dostala až k dnešnému dátumu, ktorým sa slávnostne začína môj denník – 20. jún 1942.

SOBOTA, 20. JÚNA 1942

Milá Kitty!

Takže teda začnem; je tu teraz príjemný pokoj, lebo otecko a mama sa vybrali na prechádzku a Margot odišla s akýmisi deckami hrať ku svojej kamarátke stolný tenis. Aj ja v poslednom čase rada hrávam stolný tenis. Dokonca sme si spolu s piatimi dievčatami založili klub. Volá sa *Malý Voz mínus dve*. Je to veľmi čudný názov, ktorý vznikol na základe omylu. Chceli sme ho pomenovať nejako extravagantne a spoločne sme si spomenuli na súhvezdie piatich hviezd, na Malý Voz. Mysleli sme si, že naozaj pozostáva z piatich hviezd, no pomýlili sme sa, pretože takisto ako Veľký Voz má aj Malý Voz sedem hviezd. Preto teda „mínus dve“. Ilse Wagnerová má pingpongový stôl a veľká jedáleň u Wagnerovcov je nám vždy k službám. Keďže najmä v lete nám piatim hráčkam stolného tenisu veľmi chutí zmrzlina a pri pingpongu sa človek rozhorúči, skočíme obyčajne po takomto turnaji k najbližšiemu zmrzlinárovi, kde majú povolené nakupovať židia, do Oázy alebo do Delf. Už dávno si so sebou nenesíme ani peňaženky, ani drobné, pretože v Oáze je vždy veľa ľudí a medzi veľkorysími pánmi z nášho širokého okruhu priateľov tam zakaždým natrafíme na niektorého z našich ctiteľov, ktorý nám kúpi viac zmrzliny, než stihneme pojesť za týždeň.

Zrejme si prekvapená, že hoci som ešte taká mladá, už hovorím o svojich čitateľoch. Žiaľ, alebo v niektorých prípadoch chvalabohu, tejto pliaže sa na našej škole nedá vyhnúť. Ak sa ma nejaký chlapec spýta, či ma môže odprevadiť na bicykli domov a nadviaže so mnou rozhovor, v deviatich prípadoch z desiatich si môžem byť istá, že tohto mládenca čoskoro zaleje trápny rumenec a už ma nespustí z očí. Po chvíli ho tá zamilovanosť prejde. Najmä preto, lebo na ohnivé pohľady nedám a zvyčajne len veselo prefičím okolo. Keď mi už začína liezť na nervy, trochu sa na bicykli zakolíšem, spadne mi taška, a kým sa mladý muž spamätá a zoskočí z bicykla, aby mi ju podal, šikovne zmením tému. Toto sú, pravda, tí najnevinnejší. Sú aj takí, čo sa mi pokúšajú poslať bozk alebo sa ma usilujú chytiť za rameno, no tí sú u mňa na zlej adrese. V takom prípade zostúpim z bicykla a odmietnem s chlapcom ísť ďalej, tvárim sa, že som sa urazila, a poviem mu niekoľko ostrých slov, že sa dotýčný napokon poberie domov.

Nuž, dúfam, že naše priateľstvo je spečatené, dovidenia zajtra.

Tvoja Anna

NEDEĽA, 21. JÚNA 1942

Milá Kitty,

celá naša trieda sa trasie. Dôvodom nie je nič iné než očakávaná koncoročná konferencia. Polovica spolužiakov pouzatlavala stávky, či prejde alebo prepadne. S G. Z. sa od smiechu chytáme za bruchá nad C. N.

a Jacquom Kocernootom, čo sedia za nami, pretože už takto premrhali celé svoje prázdninové úspory. „Prejdeš!“ „Neprejdem!“ „Veď uvidíš!“ a tak to pokračuje od rána do neskorého večera. Nič nepomáha – ani keď na nich G. úpenlivo pozrie, aby stíchli, ba ani keď sa ja na nich osopím. Tých dvoch nemožno upokojiť. Podľa mňa by mala prepadnúť štvrtina triedy, toľko tu máme hlupákov. No učitelia sú najnevyspytateľnejší ľudia na svete. Teraz to má aj dobré stránky, že sú nevyspytateľní – pravda, až na niekoľko výnimiek.

O seba a svoje priateľky sa až tak nebojím, my určite prejdeme. Len čo sa týka matematiky, nie som si celkom istá. Napokon, treba vyčkať. Dovtedy sa navzájom povzbudzujeme. So všetkými svojimi učiteľmi a učiteľkami vychádzam dobre. Dovedna ich je deväť, siedmi muži a dve ženy. Pán Keesing, starý učiteľ matematiky, sa na mňa dlho hneval, pretože som si počas vyučovania často šepkala so spolužiačkami. Nasledovalo pokarhanie za pokarhaním a napokon som musela za trest napísať sloh na tému „klebetnica“. Takže klebetnica, ale čo sa už dá na túto tému napísať? Zbytočne sa tým teraz zaťažovať. Po zápise som si vopchala zošit do tašky a pokúšala som sa upokojiť.

Keď som si večer porobila všetky úlohy, padol mi pohľad na poznámku o slohu. Obhrýzala som koniec plniaceho pera a premýšľala nad úlohou. Táraniny a rozťahané písачky by zvládol každý, ale vymyslieť pôsobivý dôkaz o potrebnosti rozprávania, to je už ume-
nie. Dlhو som si lámala hlavu, pokým mi nezišla na um tá správna myšlienka, a napokon som rýchlo zapísala tri strany, ktoré mi uložili za trest. Argumentovala som

tým, že rozprávanie je ženská vlastnosť a že sa pokúsím polepšiť, no celkovo sa to neodnaučím, pretože moja mama rozpráva tiež toľko ako ja a zdedených vlastností sa človek jednoducho nezbaví.

Pán Keesing sa musel nad mojimi argumentmi zamyslieť, no keď som počas nasledujúcej hodiny v klebetení pokračovala, naparil mi ďalší sloh. Tentoraz na tému „nepolepšiteľná klebetnica“. Aj ten som odovzdala, takže ma pán Keesing nechal ďalšie dve hodiny na pokoji. Na tretej hodine mal už toho zjavne dosť. „Anna Franková, za trest napíšeš slohovú úlohu na tému ‚Kvak, kvak, kvak, utáraný vták‘.“

Trieda vyprskla smiechom. Aj ja som sa musela smiať, hoci čo sa týka slohov o klebetniciach, bola moja fantázia vyčerpaná. Musela som prísť s niečím veľmi originálnym. Moja priateľka Sanna, ktorá je inak výborná poetka, sa mi ponúkla, že mi pomôže celý sloh od začiatku do konca zrýmovať. Jasala som. Keesing ma chcel touto nezmyselnou úlohou zmiastíť, no ja som sa podujala zmiastíť ho svojou básňou ešte väčšmi.

Báseň sa senzačne vydarila! Bola o labuťom otcovi a mame kačke, ktoré mali tri malé káčatká. Keďže neustále kvakotali, otec ich na smrť uštípal. Keesing to našťastie vzal s humorom, predniesol pred triedou báseň nahlas a súčasne ju aj patrične okomentoval, a dokonca ju prečítal aj v iných triedach. Odvtedy som sa mohla počas vyučovania rozprávať s priateľkami, koľko som chcela. Už nikdy som nemusela za trest nič písať, ba naopak, Keesing si doteraz na môj účet rád zažartuje.

Tvoja Anna